

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 532

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 27 iunie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 388 din 6 iunie 2018 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor Hotărârii Parlamentului României nr. 19 din 18 aprilie 2018 pentru constituirea Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului privind analizarea și actualizarea cadrului normativ cu incidență în domeniul securității naționale	2–9
Decizia nr. 389 din 6 iunie 2018 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2017 privind modificarea și completarea Legii nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar	10–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
810. — Ordin al ministrului sănătății pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului sănătății nr. 447/2015 privind aprobarea modului de administrare, finanțare și implementare a acțiunilor prioritare pentru monitorizarea, tratamentul și îngrijirea pacienților critici din secțiile ATI adulți/copii și terapie nou-născuți	15
811. — Ordin al ministrului sănătății pentru completarea Ordinului ministrului sănătății nr. 446/2015 privind aprobarea modului de administrare, finanțare și implementare a acțiunilor prioritare pentru tratamentul pacienților critici cu leziuni traumatiche acute	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 388**

din 6 iunie 2018

referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor Hotărârii Parlamentului României nr. 19 din 18 aprilie 2018 pentru constituirea Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului privind analizarea și actualizarea cadrului normativ cu incidență în domeniul securității naționale

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea sesizării de neconstituționalitate a dispozițiilor Hotărârii Parlamentului României nr. 19 din 18 aprilie 2018 pentru constituirea Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului privind analizarea și actualizarea cadrului normativ cu incidență în domeniul securității naționale, sesizare formulată de Grupul parlamentar al Partidului Național Liberal, în temeiul prevederilor art. 146 lit. l) din Constituție și art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

2. Cu Adresa nr. 2/4.149 din 27 aprilie 2018, Secretarul General al Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale sesizarea formulată, care a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 3.179 din 27 aprilie 2018 și constituie obiectul Dosarului nr. 621L/2/2018.

3. **În motivarea sesizării de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin că, prin modul în care sunt formulate dispozițiile art. 1 lit. b) și d) din Hotărârea Parlamentului României nr. 19 din 18 aprilie 2018 pentru constituirea Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului privind analizarea și actualizarea cadrului normativ cu incidență în domeniul securității naționale nu rezultă cu claritate și precizie care este rolul comisiei speciale prin raportare la rolul comisiilor permanente ale celor două Camere cu atribuții în domeniul actelor normative cu incidență asupra securității naționale, respectiv al comisiilor permanente ale Camerei Deputaților și Senatului, în special cele de apărare, ordine publică și siguranță națională.

4. Conform art. 64 alin. (4) din Constituție, *„Fiecare Cameră își constituie comisia permanentă și poate institui comisii de anchetă sau alte comisii speciale. Camerele își pot constitui comisii comune”*. În aplicarea dispoziției constituționale, art. 4 alin. (2) din Regulamentul activităților comune ale Camerelor Deputaților și Senatului prevede posibilitatea celor două Camere de a-și *„constitui, în afara comisiilor comune permanente, comisii speciale și comisii de anchetă parlamentară”*. De

asemenea, art. 8 alin. (1) din același regulament prevede faptul că *„La nivelul Parlamentului se pot constitui comisii speciale pentru avizarea unor acte normative complexe, pentru elaborarea unor propuneri legislative sau pentru alte scopuri precizate în hotărârile de constituire a respectivelor comisii”*. Obiectivele stabilite prin Hotărârea Parlamentului României nr. 19/2018 pentru comisie vizează aspecte care țin de *„analizarea”* conținutului unor acte normative, *„modificarea”* unor acte normative în domeniul securității naționale, cât și *„centralizarea”*, în vederea examinării inițiativelor legislative care au incidență în materia securității naționale aflate în procedură în cele două Camere ale Parlamentului. Or, prin raportare la textul constituțional al art. 64 alin. (4) teza a doua și la dispozițiile Regulamentului activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, nu este clar dacă această comisie specială *„avizează acte normative complexe”*, aflate în prezent în procedură parlamentară, *„elaborează propuneri legislative”* sau doar analizează cadrul normativ actual în domeniul securității naționale. Astfel, din analiza obiectivului prevăzut la art. 1 lit. b) și c) rezultă faptul că acesta nu privește avizarea unor acte normative complexe, întrucât avizarea presupune exprimarea unei opinii cu privire la acte normative aflate în procedură parlamentară, iar nu elaborarea, modificarea ori completarea (proceduri cu caracter decizional) respectivelor acte normative. Prin complexitatea și modul de redactare a obiectivului de la art. 1 lit. c) din hotărâre pare că atribuția comisiei speciale este aceea de a elabora propuneri legislative noi cu incidență asupra securității naționale. Din această perspectivă obiectivul enunțat la art. 1 lit. c) intră în contradicție cu obiectivele detaliate prin dispozițiile art. 1 lit. b) și d) din hotărâre. Întrucât scopul comisiei este atât elaborarea propunerilor de modificare și sistematizare, după caz, a tuturor textelor legislative care reglementează materia, cât și centralizarea, în vederea examinării inițiativelor legislative care au incidență în materia securității naționale, aflate în procedură parlamentară, precum și a celor ce urmează a intra în procedură parlamentară pe toată perioada desfășurării activității Comisiei speciale, rezultă că scopul Comisiei nu ar fi acela de a elabora propuneri legislative noi, ci acela de a amenda propuneri legislative deja formulate sau care vor fi formulate de titularii ai dreptului de inițiativă legislativă, propuneri care se află/vor intra în procedură parlamentară. Aceste inițiative legislative, după ce vor fi amendate de comisie, ar trebui să intre sau să își continue procedura de legiferare obișnuită, ajungând în fața comisiilor permanente ale celor două Camere, respectiv în fața plenului celor două Camere, astfel încât comisiile permanente și fiecare dintre cele două Camere să își poată

realiza competențele proprii, cu respectarea principiului bicameralismului diferențiat și funcțional instituit de Constituție.

5. Or, lipsa de claritate și precizie a acestui scop prin raportare la celelalte obiective ale comisiei speciale generează impredictibilitate cu privire la procedura ulterioară de legiferare pe care trebuie să o urmeze cele două Camere: fie este vorba de o comisie specială ce elaborează propuneri legislative noi, caz în care procedura legislativă nu ar mai trebui să parcurgă etapa obligatorie a avizării de către comisiile permanente ale celor două Camere, fie este vorba de o comisie *sui generis*, care se adaugă în procedura avizării legilor de către comisiile permanente. Această neclaritate este de natură să conducă la încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât lasă loc arbitrarului și incertitudinii în procesul de legiferare, precum și la încălcarea dispozițiilor art. 64 alin. (4) din Constituție, raportat la art. 4 alin. (2) și art. 8 alin. (1) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, întrucât nu rezultă scopul efectiv pentru care această comisie a fost înființată și creează confuzie între rolul comisiilor permanente ale celor două Camere și rolul Comisiei speciale comune a celor două Camere.

6. În continuare, autorii sesizării susțin că, potrivit obiectivelor prevăzute la art. 1 lit. a), b), c) și d) din Hotărârea Parlamentului României nr. 19/2018, se instituie o competență generală de examinare și modificare a tuturor actelor normative cu incidență asupra întregului domeniu al securității naționale, deși art. 8 alin. (1) din Regulamentul activităților comune prevede că, la nivelul Parlamentului, se pot constitui comisii speciale doar pentru avizarea unor acte normative complexe, pentru elaborarea unor propuneri legislative, evident, într-un anumit domeniu de reglementare, sau pentru alte scopuri precizate în hotărârile de constituire a respectivelor comisii. Conform art. 60 pct. 14 din Regulamentul Camerei Deputaților, Comisia pentru apărare, ordine publică și siguranță națională, are ca domeniu de activitate probleme privind apărarea, ordinea publică și siguranța națională, aspect valabil și pentru Comisia pentru apărare, ordine publică și siguranță națională a Senatului României. În absența unui scop clar definit al Comisiei speciale prin raportare la art. 64 alin. (4) din Constituție și la art. 8 alin. (1) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, activitatea comisiei va consta în întocmirea și transmiterea unui raport cu privire la actele normative cu incidență asupra securității naționale atât către Biroul permanent al Camerei Deputaților, cât și către Biroul permanent al Senatului, pentru a fi dezbătut împreună cu propunerile legislative atât de plenul Camerei Deputaților, cât și de plenul Senatului. Instituirea în beneficiul Comisiei speciale a acestei competențe generale de a examina, modifica și completa toate actele normative cu incidență asupra securității naționale încalcă principiul bicameralismului, eliminând din competența comisiilor permanente ale Camerei Deputaților și Senatului, așa cum este aceasta stabilită pe cale regulamentară, dezbateră inițiativelor și proiectelor legislative, existente sau viitoare, cu incidență într-un întreg domeniu de reglementare ce ține de competența lor exclusivă. Formularea contradictorie a dispozițiilor art. 1 din Hotărârea Parlamentului României nr. 19/2018 conduce la restrângerea competenței comisiilor permanente ale celor două Camere, prin transferarea unui domeniu esențial din competența acestora către o comisie specială.

7. Prin restrângerea competenței comisiilor permanente de a dezbate proiecte și inițiative legislative într-un anumit domeniu

de reglementare și în condițiile în care toate proiectele de acte normative dintr-un anumit domeniu de reglementare vor fi examinate, modificate și completate de o singură comisie specială comună a celor două Camere este afectat principiul conform căruia dezbateră parlamentară a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului. Or, evaluarea în plenul celor două Camere este posibilă atunci când organele de lucru interne ale fiecărei Camere, competente să avizeze și să întocmească rapoarte, se pot exprima cu privire la conținutul respectivelor proiecte de lege sau propuneri legislative, aspect fundamental pentru respectarea principiului bicameralismului. Numai dezbateră actelor normative în domeniul securității naționale de către deputați și senatori, membri ai comisiilor permanente sesizate pentru raport prin procedură parlamentară obișnuită, ar asigura pluralitatea opiniilor necesare elaborării, în condiții de transparență a noilor reglementări într-un domeniu fundamental pentru buna funcționare a statului.

8. Pe de altă parte, instituirea acestei competențe generale de examinare, modificare și completare a tuturor actelor normative cu incidență asupra securității naționale de către o singură comisie specială comună implică și faptul că respectivele acte normative nu mai sunt avizate de către alte comisii permanente, precum și faptul că devine neclară chiar ordinea de sesizare a Camerelor în vederea adoptării acestor acte.

9. În concluzie, autorii sesizării consideră că rolul și finalitatea consacrate pentru organizarea și funcționarea comisiilor parlamentare, din perspectiva principiului bicameralismului, sunt afectate, încălcându-se astfel dispozițiile art. 61 alin. (2) din Constituție.

10. Mai mult, prin Hotărârea Parlamentului României nr. 19 din 18 aprilie 2018, Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului privind analiza și actualizarea cadrului normativ cu incidență în domeniul securității naționale își arogă, în mod explicit, rolul de inițiator al propunerilor legislative încălcând prevederile exprese și limitative ale art. 74 alin. (1) și (4) din Constituție. Dreptul de a formula propuneri legislative este atributul exclusiv al parlamentarului fiind un drept câștigat în baza obținerii mandatului în circumscripția electorală în care a candidat. Acest drept fiind unul personal, pe perioada exercitării mandatului, nu poate fi delegat niciunei structuri parlamentare sau instituții. Prin urmare, însuși scopul comisiei este neconstituțional prin faptul și-a propus să poată înainta propuneri legislative. Astfel, dispozițiile art. 1 lit. e) din Hotărârea Parlamentului României nr. 19 din 18 aprilie 2018 nu pot fi considerate o simplă eroare de exprimare în text, deoarece, coroborându-le cu art. 4 alin. (2) din aceeași hotărâre, potrivit căruia hotărârile Comisiei se adoptă cu votul majorității membrilor prezenți, rezultă că prin votul membrilor prezenți se poate lua decizia de a împuternici comisia cu rolul de inițiator de propuneri legislative, împrejurare ce contravine flagrant norme constituționale exprese.

11. Autorii sesizării susțin și neconstituționalitatea prevederilor art. 3 din Hotărârea Parlamentului României nr. 19 din 18 aprilie 2018, pe motiv că acestea încalcă art. 68 și art. 31 din Constituție. Conform art. 3 din hotărârea Parlamentului, ședințele Comisiei sunt, de regulă, publice. Condițiile în care reprezentanții mass-media au acces la lucrările Comisiei se

stabilesc de plenul acesteia. Această prevedere contravine art. 68 din Constituție care prevede imperativ că ședințele celor două Camere sunt publice. Camerele pot hotărî ca anumite ședințe să fie secrete. Mai mult, Hotărârea Parlamentului României nr. 19 din 18 aprilie 2018, care face o distincție între ședințe secrete și ședințe la care reprezentanții mass-mediei au acces, încalcă dispozițiile art. 31 alin. (1) din Constituție, care prevăd imperativ că dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit. Din formularea adoptată de către Parlament reiese în mod vădit și explicit intenția legiuitorului de a îngădi accesul mass-media la lucrările ședinței și de a încălca dreptul cetățenilor de a avea acces la informații de interes public.

12. Pentru argumentele expuse, autorii sesizării apreciază că Hotărârea Parlamentului României nr. 19 din 18 aprilie 2018 pentru constituirea Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului privind analiza și actualizarea cadrului normativ cu incidență în domeniul securității naționale este neconstituțională, în ansamblul său.

13. În conformitate cu dispozițiile art. 27 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului pentru a comunica punctul de vedere al birourilor permanente.

14. **Biroul permanent al Senatului** a transmis punctul său de vedere prin Adresa nr. XXXV/2.353/16 mai 2018, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.724 din 17 mai 2018, în care susține netemeinicia criticilor de neconstituționalitate. Comisiile parlamentare sunt organe de lucru ale Parlamentului, atât în Camera Deputaților, cât și în Senat, indiferent dacă acestea sunt permanente sau se înființează pentru îndeplinirea unui scop stabilit prin hotărârea Parlamentului. Față de motivele invocate în sesizare, Biroul permanent al Senatului precizează că dispozițiile regulamentelor celor două Camere nu fac distincție cu privire la obiectul de activitate a unei comisii speciale; dimpotrivă, acestea lasă la latitudinea suverană a plenului comun să decidă obiectul, atribuțiile, respectiv procedurile generale de lucru ale acesteia, în vederea îndeplinirii scopului pentru care a fost înființată, în limitele și condițiile prevăzute. Hotărârea Parlamentului României nr. 19/2018 a fost adoptată în temeiul art. 64 alin. (4) din Constituție și al art. 8 din Regulamentul activităților comune al Camerei Deputaților și Senatului, având la baza configurația politică rezultată din alegeri, iar propunerile pentru numirea membrilor au fost făcute în considerarea calității acestora, respectiv de specialiști, deputați și senatori, majoritatea fiind și membri ai celor două comisii pentru apărare și ordine publică ale Parlamentului, precum și ai Comisiei comune permanente a Camerei Deputaților și Senatului pentru exercitarea controlului parlamentar asupra activității Serviciului Român de Informații și ai Comisiei speciale a Camerei Deputaților și Senatului pentru exercitarea controlului parlamentar asupra activității Serviciului de Informații Externe. Obiectivele stabilite pentru comisie nu încalcă dreptul de inițiativă legislativă consacrat în art. 74 alin. (4) din Constituție, deoarece modificările ce vor fi aduse de membrii comisiei la legile în vigoare vor fi depuse sub forma unor inițiative legislative, asumate de membri acesteia, și vor urma procedura de legiferare obișnuită, respectiv vor fi depuse la Camera de reflecție și supuse avizării Consiliului Legislativ. Se precizează că, prin elaborarea de inițiative legislative în

aceeași materie și centralizarea celor existente, cu același obiect de reglementare, de către o singură comisie specială, se va evita și paralelismul legislativ. Cu privire la netemeinicia mai multor critici de neconstituționalitate invocate de autorii sesizării, Biroul permanent al Senatului invocă Decizia Curții Constituționale nr. 828 din 13 decembrie 2017.

15. În concluzie, Biroul permanent al Senatului consideră că sesizarea trimisă Curții Constituționale este lipsită de temeii în raport cu obiecțiile formulate și solicită instanței de contencios constituțional să o respingă.

16. **Biroul permanent al Camerei Deputaților** a transmis punctul său de vedere prin Adresa nr. 2/4.796 din 17 mai 2018, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.746 din 17 mai 2018, în care susține că hotărârea Parlamentului României supusă controlului de constituționalitate nu contravine Legii fundamentale. Referitor la pretinsa încălcare a prevederilor art. 1 alin. (5) raportate la cele ale art. 64 din Constituție, se arată că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, comisiile parlamentare sunt definite ca organe interne de lucru ale Camerelor Parlamentului, a căror activitate are caracter pregătitor pentru a oferi forului deliberativ toate elementele necesare adoptării deciziei (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 48 din 25 iulie 1994 sau Decizia nr. 209 din 7 martie 2012). Astfel, natura juridică a rapoartelor sau avizelor adoptate de acestea este aceea a unui act preliminar, cu caracter de recomandare, adoptat în scopul de a sugera o anumită conduită, sub aspect decizional, plenului fiecărei Camere sau plenului reunit, după caz. Rapoartele și avizele au caracter obligatoriu numai sub aspectul solicitării lor, nu și din perspectiva soluțiilor pe care le propun, Senatului și Camera Deputaților fiind singurele corpuri deliberative prin care Parlamentul își îndeplinește atribuțiile constituționale. Așa fiind, Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului privind analiza și actualizarea cadrului normativ cu incidență în domeniul securității naționale a fost constituită atât pentru analiza cadrului normativ în vigoare și centralizarea inițiativelor legislative care au incidență în materia securității naționale, cât și pentru elaborarea unor propuneri de modificare, corelare și sistematizare a textelor legislative care reglementează materia securității naționale. Din această perspectivă, corelativ interpretării normei juridice contestate, observă că „din punct de vedere semantic, noțiunea de elaborare nu echivalează cu aceea de inițiere, după cum afirmă autorii sesizării. Comisia specială nu are drept de inițiativă legislativă, prin prisma prevederilor art. 74 din Constituție și a Deciziei Curții Constituționale nr. 474 din 28 iunie 2016. Prin urmare, Comisia specială comună fie întocmește un raport asupra unui proiect de lege sau asupra unei propuneri legislative înaintate, iar deputații și senatorii pot depune amendamente care sunt examinate de comisie, iar aceasta le poate admite ori respinge, după caz, fie concepe/redactează o inițiativă legislativă care poate constitui obiectul unei noi propuneri legislative. Așadar, noțiunea de elaborare a unor propuneri legislative are o sferă largă de cuprindere, modalitatea concretă de lucru a comisiei speciale comune urmând a fi stabilită de către membrii acesteia”.

17. Astfel, rațiuni legate de eficiența și eficacitatea demersului parlamentar în sensul elaborării unor propuneri legislative de o anumită complexitate, astfel cum prevede art. 8 alin. (1) din Regulamentul activităților comune ale Camerei

Deputaților și Senatului, justifică decizia Parlamentului de a constitui o comisie parlamentară, precum cea instituită prin Hotărârea Parlamentului României nr. 19/2018. Se invocă în acest sens și Decizia Curții Constituționale nr. 828 din 13 decembrie 2017.

18. Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 61 din Constituție, Biroul permanent al Camerei Deputaților arată că elaborarea unei propuneri legislative de către comisia specială comună nu echivalează cu o eventuală obligație a Parlamentului de a o dezbate și adopta în ședința comună a celor două Camere. Având în vedere dispozițiile constituționale, în niciun caz nu se poate aduce atingere regulilor referitoare la modalitatea de lucru a celor două Camere ale Parlamentului în plenul reunit al acestora (potrivit art. 65) ori în ședințe separate (cu respectarea art. 75 privind ordinea de sesizare a Camerelor). Referitor la opinia autorilor sesizării potrivit căreia prin înființarea comisiei speciale comune s-ar restrânge competența comisiilor permanente ale celor două Camere, se susține că instanța constituțională a constatat că o asemenea critică este vădit lipsită de fundament juridic, după cum reiese din considerentele Deciziei nr. 828 din 13 decembrie 2017 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate privind Hotărârea Parlamentului României nr. 95/2017 pentru modificarea Hotărârii Parlamentului României nr. 69/2017 privind constituirea Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției.

19. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. e) din Hotărârea Parlamentului României nr. 19/2018 față de prevederile art. 74 alin. (1) și (4) din Constituție, Biroul permanent al Camerei Deputaților observă că „orice comisie specială, spre deosebire de comisiile permanente, impune o procedură specială, distinctă de cea generală, având în vedere că înființarea ei răspunde unei nevoi sociale însemnate care, în concret, îi justifică/fundamentează activitatea. Ca urmare, specificul competenței sale face inutilă parcurgerea procedurii generale de avizare sau adoptare a unui raport. Din moment ce comisia specială întocmește un raport asupra unui proiect de lege sau asupra unei propuneri legislative, ar fi inutil ca o comisie permanentă să întocmească un al doilea raport, deoarece s-ar ajunge la crearea unei proceduri care ar dubla obligația inițială de întocmire a raportului”.

20. Referitor la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 3 din Hotărârea Parlamentului României nr. 19/2018 prin raportare la prevederile art. 31 și art. 68 din Constituție, Biroul permanent al Camerei Deputaților reține că dreptul de a avea acces la informații de interes public este garantat prin lege și constituie unul dintre principiile fundamentale ale relațiilor dintre persoane și autoritățile publice. Astfel, nicio prevedere a hotărârii criticate nu va putea fi interpretată în sensul limitării accesului la informațiile de interes public sau al ignorării Constituției, a Declarației Universale a Drepturilor Omului, a pactelor și a celorlalte tratate la care România este parte, referitoare la dreptul de a primi și răspândi informații. Pe de altă parte, având în vedere măsurile legislative de amploare într-un domeniu de maximă importanță, respectiv cel al securității naționale, precum și cel al protecției informațiilor clasificate, inclusiv informații clasificate N.A.T.O., plenul comisiei, conform regulamentului propriu, hotărăște condițiile de acces al reprezentanților mass-media la lucrările comisiei. Prin urmare, interpretarea autorilor

sesizării referitoare la îngrădirea exclusivă a accesului reprezentanților mass-media la lucrările comisiei nu se poate constitui într-un argument de neconstituționalitate. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 68 din Constituție, observă că acestea nu sunt incidente în controlul de constituționalitate al prevederilor Hotărârii Parlamentului României nr. 19/2018, întrucât reglementează caracterul public al ședințelor plenului celor două Camere, iar comisia instituită prin hotărârea contestată este organ de lucru al Parlamentului, formată dintr-un număr de 15 membri.

21. Având în vedere considerentele expuse, Biroul permanent al Camerei Deputaților apreciază că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată, astfel încât propune respingerea acesteia.

CURTEA,

examinând sesizările de neconstituționalitate, punctele de vedere ale Birourilor permanente ale Camerei Deputaților și Senatului, rapoartele judecătorului-raportor, dispozițiile Hotărârii Parlamentului României nr. 19 din 18 aprilie 2018 pentru constituirea Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului privind analizarea și actualizarea cadrului normativ cu incidență în domeniul securității naționale, precum și prevederile Constituției, reține următoarele:

22. Potrivit Adresei nr. 2/4.149 din 27 aprilie 2018, secretarul general al Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale sesizarea referitoare la neconstituționalitatea dispozițiilor Hotărârii Parlamentului României nr. 19/2018 pentru constituirea Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului privind analizarea și actualizarea cadrului normativ cu incidență în domeniul securității naționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 341 din 19 aprilie 2018. Criticile de neconstituționalitate vizează atât hotărârea Parlamentului României, în ansamblul său, cât și dispozițiile care reglementează atribuțiile comisiei speciale comune cuprinse în art. 1 lit. e) și art. 3 din hotărâre. Dispozițiile criticate punctual au următorul conținut:

— Art. 1 lit. e): „Se constituie Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului privind analizarea și actualizarea cadrului normativ cu incidență în domeniul securității naționale, denumită în continuare Comisia, având următoarele obiective: [...]”

e) Comisia poate avea rol de inițiator al propunerilor legislative în domeniul securității naționale, organizează dezbaterile asupra acestora și întocmește rapoartele pe care le va înainta celor două Camere ale Parlamentului pentru dezbateră și adoptare.”;

— Art. 3: „(1) Ședințele Comisiei sunt, de regulă, publice.

(2) Condițiile în care reprezentanții mass-mediei au acces la lucrările Comisiei se stabilesc de plenul acesteia.”

23. Autorii sesizării susțin că hotărârea Parlamentului contravine art. 1 alin. (5), art. 31, art. 61, art. 64 alin. (4), art. 68 și art. 74 alin. (1) și (4) din Constituție.

24. În vederea soluționării prezentei sesizări, Curtea procedează, mai întâi, la verificarea admisibilității acesteia. Analiza îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a sesizării referitoare la hotărârea Parlamentului trebuie realizată prin raportare la art. 146 lit. l) din Constituție și art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului, a hotărârilor plenului Camerei Deputaților, a

hotărârilor plenului Senatului și a hotărârilor plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, la sesizarea unuia dintre președinții celor două Camere, a unui grup parlamentar sau a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori.” Astfel, Curtea constată că actul juridic supus controlului este o hotărâre, care aparține plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, sesizarea fiind formulată de Grupul parlamentar al Partidului Național Liberal, fiind semnată de liderul grupului parlamentar, astfel că sub acest aspect este întrunită condiția titularului dreptului de sesizare a Curții Constituționale.

25. În continuare, Curtea va analiza îndeplinirea în prezenta cauză a altor condiții de admisibilitate a sesizării, care nu sunt stipulate explicit de lege, dar care reprezintă rezultatul interpretării textelor de lege, dat de Curte în jurisprudența sa anterioară. Sub acest aspect, o condiție de admisibilitate a sesizărilor privind neconstituționalitatea hotărârilor parlamentare o constituie relevanța constituțională a obiectului respectivelor hotărâri. Curtea a constatat că pot fi supuse controlului de constituționalitate numai hotărârile Parlamentului, adoptate după conferirea noii competențe, hotărâri care afectează valori, reguli și principii constituționale sau, după caz, organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional (a se vedea deciziile nr. 53 și nr. 54 din 25 ianuarie 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011, Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 4 mai 2012, Decizia nr. 783 din 26 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 3 octombrie 2012). De asemenea, Curtea Constituțională a mai stabilit, în mod expres, că, pentru a fi admisibilă sesizarea de neconstituționalitate, norma de referință trebuie să fie de rang constituțional pentru a se putea analiza dacă există vreo contradicție între hotărârile menționate la art. 27 din Legea nr. 47/1992, pe de o parte, și exigențele procedurale și substanțiale impuse prin dispozițiile Constituției, pe de altă parte. Așadar, criticile trebuie să aibă o evidentă relevanță constituțională, și nu una legală ori regulamentară. Prin urmare, toate hotărârile plenului Camerei Deputaților, plenului Senatului și plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului pot fi supuse controlului de constituționalitate, dacă în susținerea criticii de neconstituționalitate sunt invocate dispoziții cuprinse în Constituție. Invocarea acestor dispoziții nu trebuie să fie formală, ci efectivă (Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, Decizia nr. 783 din 26 septembrie 2012 și Decizia nr. 628 din 4 noiembrie 2014).

26. Pentru a se raporta la noțiunile menționate în jurisprudența Curții, respectiv valori, principii sau reguli constituționale, având în vedere că, în speță, critica de neconstituționalitate a hotărârii vizează nemijlocit norme consacrate de Legea fundamentală, respectiv art. 1 alin. (5), art. 31, art. 61, art. 64 alin. (4), art. 68 și art. 74 alin. (1) și (4) din Constituție, Curtea constată că sesizarea având ca obiect Hotărârea Parlamentului României nr. 19/2018 îndeplinește condițiile de admisibilitate.

27. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă să se pronunțe, în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. l) din Constituție și ale art. 3 alin. (2), art. 10, art. 27 și art. 28 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, asupra constituționalității Hotărârii Parlamentului României nr. 19/2018.

28. Examinând criticile de neconstituționalitate, Curtea Constituțională reține că, referitor la **locul și rolul comisiilor permanente ale Parlamentului**, are o jurisprudență constantă în care statuează că acestea sunt organe interne de lucru ale Camerelor Parlamentului a căror activitate are caracter pregător pentru a oferi forului deliberativ toate elementele necesare adoptării deciziei (a se vedea Decizia nr. 48 din 17 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 21 mai 1994). Comisiile se constituie dintr-un număr restrâns de deputați sau senatori, specializați pe un anumit domeniu, cu o componență și o structură care respectă configurația politică a fiecărei Camere. Potrivit prevederilor art. 22 alin. (3) din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, „*participarea deputaților și senatorilor la ședința comună a comisiilor permanente sesizate în fond este obligatorie*”. Dezbaterile specializate care au loc în cadrul ședințelor comisiilor se finalizează cu întocmirea de rapoarte sau avize care au rolul de a pregăti și facilita desfășurarea lucrărilor Camerelor, respectiv a dezbaterilor care vor avea loc în plenul acestora. Necesitatea creării acestor organe de lucru a fost impusă de asigurarea eficienței activității unui corp deliberativ numeros. Din această perspectivă, rolul comisiilor în activitatea parlamentară este unul foarte important, ele asigurând pregătirea deciziilor plenului în scopul exercitării prerogativelor ce decurg din dreptul de informare, dreptul de control sau dreptul de anchetă al Parlamentului (a se vedea Decizia nr. 209 din 7 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 22 martie 2012).

29. Dat fiind caracterul de organe de lucru interne al comisiilor parlamentare, natura juridică a rapoartelor sau avizelor adoptate de acestea este aceea a unui act preliminar, cu caracter de recomandare, adoptat în scopul de a sugera o anumită conduită, sub aspect decizional, plenului fiecărei Camere sau Camerelor reunite. Rapoartele și avizele nu au caracter obligatoriu din perspectiva soluțiilor pe care la propun, Senatul și Camera Deputaților fiind singurele corpuri deliberative prin care Parlamentul își îndeplinește atribuțiile constituționale. Acesta este motivul pentru care Curtea a concluzionat (a se vedea Decizia nr. 209 din 7 martie 2012, precitată) că „situația în care o comisie parlamentară, din diverse motive, nu-și poate duce la îndeplinire activitatea, respectiv întocmirea unui raport sau a unui aviz, nu este de natură a împiedica plenul fiecărei Camere de a dezbate și de a decide direct asupra problemelor care intră în atribuțiile sale. În fond, specificul activității unei Camere a Parlamentului este de a adopta o decizie colectivă, luată cu majoritatea voturilor, după o dezbateră publică. Orice altă concluzie ar echivala, pe de o parte, cu o supradimensionare a rolului comisiilor de lucru ale Parlamentului, prin atribuirea unor efecte mult sporite actelor pe care aceste organe de lucru le adoptă, împrejurare care excedează cadrului constituțional și regulamentar în care acestea activează, și, pe de altă parte, ar echivala cu o deturnare a rolului Parlamentului, în ansamblul său, ca organ reprezentativ suprem al poporului român, care beneficiază de o legitimitate originară, fiind exponentul intereselor întregii națiuni. Or, aceste ipoteze sunt cu totul inacceptabile din perspectiva principiilor constituționale pe care Curtea este chemată să le garanteze”.

30. În acest sens sunt și cele statuate de Curtea Constituțională în Decizia nr. 48 din 17 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 21 mai 1994.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că, potrivit poziției preeminente a Parlamentului „în sistemul autorităților publice ale României, el exercită prerogative de cea mai mare însemnătate pentru activitatea de stat, fiind, în întregul său, expresia suveranității naționale rezultată din alegerile parlamentare. Între aceste prerogative, alături de cea privitoare la adoptarea legilor, este și activitatea de control asupra executivului [...]. Desigur, Parlamentul nu poate desfășura, în plenul său, asemenea activități de control, lipsindu-i suportul informațional necesar pentru a-și formula o opinie corectă asupra obiectului controlului. [...]

Acestui rol și acestor finalități le sunt consacrate organizarea și funcționarea comisiilor parlamentare, privite și definite ca organe de lucru ale Camerelor, care se înființează cu scopul de a îndeplini însărcinările care le sunt încredințate tocmai în vederea pregătirii lucrărilor lor.

Așadar, elementele ce configurează conceptul de comisie parlamentară sunt caracterul pregătitor, prealabil, al lucrărilor lor, aspectul de organ intern al Camerelor destinat ca, prin activitatea lui, să poată oferi acestora toate elementele necesare luării unei decizii. Ele trebuie să dispună de toate condițiile pentru a culege și a oferi acele date necesare plenului unei Camere sau Parlamentului spre a-și fonda, în mod optim, luarea unei decizii.

Din acest considerent, organizarea și funcționarea lor sunt amănunțit reglementate, potrivit art. 61 alin. (1) din Constituție [art. 64 alin. (1) din Constituția revizuită], prin regulamentul fiecărei Camere. Dispozițiile constituționale nu fac decât să exprime acest rol subordonat, pregătitor, al activității comisiilor, diferențiat conform tipologiei lor, cuprinsă, de altfel, în prevederile art. 61 alin. (4) din Constituție [art. 64 alin. (4) din Constituția revizuită]: *Fiecare Cameră își constituie comisia permanentă și poate institui comisii de anchetă sau alte comisii speciale. Camerele își pot constitui comisii comune.*”

31. **Principala critică de neconstituționalitate**, raportată la **art. 1 alin. (5) coroborat cu art. 61, art. 64 alin. (4) și art. 74 alin. (1) și (4) din Constituție**, vizează lipsa de claritate a scopului pentru care a fost înființată Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului privind analiza și actualizarea cadrului normativ cu incidență în domeniul securității naționale prin raportare la obiectivele propuse, fapt ce generează **impredictibilitate cu privire la procedura de legiferare pe care trebuie să o urmeze cele două Camere**. Instituirea competenței generale de examinare, modificare și completare a tuturor actelor normative cu incidență asupra securității naționale de către o singură comisie specială comună implică faptul că respectivele acte normative nu mai sunt avizate de către alte comisii permanente, cu încălcarea principiului bicameralismului, precum și faptul că devine neclară chiar ordinea de sesizare a Camerelor în materia actelor normative cu incidență asupra domeniului securității naționale.

32. Curtea constată că, potrivit art. 64 alin. (4) din Constituție, *„Fiecare Cameră își constituie comisia permanentă și poate institui comisii de anchetă sau alte comisii speciale. Camerele își pot constitui comisii comune*”. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, Constituția nu cuprinde o prevedere expresă sau implicită în sensul că se pot constitui comisii speciale comune numai pentru situațiile în care Parlamentul lucrează în ședințe comune, stabilind doar posibilitatea constituirii lor. O asemenea reglementare constituțională generală, raportată la funcția de legiferare a Parlamentului, a avut în vedere criteriul

coerenței, completitudinii și unității actului legislativ, și nu pe cel al modului de lucru al Parlamentului în ședință comună sau separată. Este evident că o comisie specială comună își poate realiza mai eficient obiectivul propus printr-o conlucrare directă între deputați și senatori materializată atât prin elaborarea unor propuneri proprii, cât și prin reunirea proiectelor/propunerilor legislative aflate în diferite faze ale procedurii parlamentare. Mai mult, nu se ajunge la disiparea efortului parlamentar prin depunerea simultană sau succesivă a altor proiecte/propuneri legislative, care ar putea conține prevederi paralele/antitetice, care, astfel, ar putea afecta unitatea efortului parlamentar de elaborare a unei propuneri legislative coerente, complete și unitare în privința legii respective. De asemenea, Curtea reține că, în vederea adoptării unui act normativ coerent și fundamentat, din punct de vedere al organizării procedurii de lucru, Parlamentul trebuie să dea dovadă de suplețe și flexibilitate, în limitele Constituției și ale regulamentelor parlamentare. Prin urmare, rațiunile constituționale ale consacrării comisiilor speciale comune sunt evidente, revenind Parlamentului decizia de oportunitate a constituirii acestora.

33. De asemenea, Curtea reține că, întrucât criteriile de partajare a competențelor celor două Camere, precum și modalitatea de soluționare a unor eventuale conflicte de competențe sunt expres prevăzute în Legea fundamentală, fiecare Cameră a Parlamentului este obligată să aplice întocmai art. 75 din Constituție (Decizia nr. 1.018 din 19 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 22 iulie 2010, Decizia nr. 747 din 4 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 922 din 11 decembrie 2015, paragrafele 31—33, sau Decizia nr. 619 din 11 octombrie 2016, paragraful 43, sau Decizia nr. 828 din 13 decembrie 2017, paragraful 54). Rezultă că propunerea legislativă astfel elaborată va urma dezbaterile și adoptarea sa în ședință comună sau separată, cu luarea în considerare a prevederilor art. 65, 74 și 75 din Constituție. În consecință, rezultă că atribuțiile comisiei speciale comune nu se limitează la ipotezele în care Parlamentul lucrează în ședință comună. Din contră, astfel cum prevede și art. 8 alin. (1) din Regulament, aceasta se constituie pentru avizarea unor acte normative complexe, pentru elaborarea unor propuneri legislative sau pentru alte scopuri precizate în hotărârile de constituire a respectivelor comisii, iar rezultatul activității sale urmează procedura prevăzută de Constituție sau regulament, după caz. Prin urmare, rațiuni ce țin de eficiența și eficacitatea demersului parlamentar în sensul elaborării unor proiecte/propuneri legislative de o anumită complexitate, astfel cum prevede art. 8 alin. (1) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, justifică decizia Parlamentului de a constitui o asemenea comisie parlamentară. Decizia constituirii unei comisii comune speciale, luată cu respectarea prevederilor constituționale și regulamentare, ține de opțiunea exclusivă a Parlamentului, acesta având un drept propriu și original de apreciere în privința organizării activității sale. Oportunitatea luării unei astfel de decizii nu poate fi cenzurată de Curtea Constituțională, prin intermediul controlului de constituționalitate, Parlamentul fiind suveran în a-și stabili modul de organizare a activității sale.

34. Cu privire la **criticile de neconstituționalitate raportate la art. 61 alin. (2) din Constituție**, Curtea reține că, prin constituirea comisiei speciale comune, nu se încălcă principiul bicameralismului. Curtea, în jurisprudența sa, a constatat

încălcarea principiului bicameralismului numai în situația în care cea de-a doua Cameră a adus proiectului/prounerii legislative o configurație juridică nouă/distinctă față de cea votată în prima Cameră, de reflecție [a se vedea, acest sens, Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 13 aprilie 2017, Decizia nr. 377 din 31 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 21 iulie 2017, sau Decizia nr. 534 din 12 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 25 iulie 2017]. Or, raportat la cauză, Curtea constată că elaborarea unei propuneri legislative de către comisia specială comună nu echivalează cu o eventuală obligație a Parlamentului de a o dezbate și adopta într-o singură Cameră. Astfel cum s-a arătat, Codul de procedură penală, Codul penal și legile din domeniul justiției se adoptă în ședințe separate ale celor două Camere [bicameralism autentic] și numai legile expres prevăzute de Constituție se adoptă în ședință comună [bicameralism atenuat] (a se vedea Decizia nr. 828 din 13 decembrie 2017, paragraful 61).

35. Referitor la **critica potrivit căreia prin înființarea comisiei speciale comune se restrânge competența comisiilor permanente ale celor două Camere**, Curtea a constatat că „o comisie specială, astfel cum ilustrează și denumirea sa, impune o procedură specială, distinctă de cea generală, competența sa făcând inutilă parcurgerea procedurii generale de avizare sau adoptare a unui raport. Din moment ce comisia specială întocmește un raport asupra unui proiect/proponeri legislative, este inutil ca o comisie permanentă să întocmească un al doilea raport deoarece s-ar ajunge la crearea unei proceduri care ar dubla obligația inițială de întocmire a raportului. Astfel cum s-a arătat comisia specială comună nu are drept de inițiativă legislativă, astfel că rolul ei este de a întocmi un raport asupra unui proiect/proponeri legislative care formează obiectul său de activitate, ceea ce înseamnă că ab initio competența comisiei permanente este exclusă din această procedură specială. Prin urmare, în această situație, biroul permanent al fiecărei Camere trebuie să aplice procedura specială, raportul asupra inițiativei legislative trebuind, în mod firesc, să fie solicitat comisiei speciale comune. Astfel, în dezbateră și adoptarea raportului, oricare dintre membrii comisiei speciale comune, fie deputați, fie senatori, poate propune și vota amendamente, indiferent că procedura se află în fața Camerei Deputaților sau Senatului, iar prezentarea raportului în fața Camerei de reflecție sau decizionale urmând a fi realizată în aceleași condiții. De asemenea, Curtea mai reține că, odată constituită o asemenea comisie, ea trebuie înzestrată cu instrumente și proceduri care să o facă funcțională și eficientă. În caz contrar, ea s-ar comporta ca orice altă comisie permanentă, neputând, astfel, răspunde unei nevoi sociale însemnate care, de fapt, a stat la baza instituirii sale, (a se vedea Decizia nr. 828 din 13 decembrie 2017, paragraful 62).

36. În ceea ce privește critica referitoare la dispozițiile **art. 1 lit. e) din Hotărârea Parlamentului României nr. 19 din 18 aprilie 2018**, coroborate cu cele ale art. 4 alin. (2) din aceeași hotărâre, potrivit cărora hotărârile Comisiei se adoptă cu votul majorității membrilor prezenți, ar rezulta că prin votul membrilor prezenți se poate lua decizia de a împuternici comisia cu **rolul de inițiator de propuneri legislative**, Curtea reține că art. 8

alin. (1) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului prevede că la nivelul Parlamentului se pot constitui comisii speciale pentru avizarea unor acte normative complexe, pentru elaborarea unor propuneri legislative sau pentru alte scopuri precizate în hotărârile de constituire a respectivelor comisii. Prin modul de formulare al art. 1 din Hotărârea Parlamentului României nr. 19/2018 reiese că aceasta a fost constituită pentru elaborarea propunerilor de modificare, corelare și sistematizare a textelor legislative care reglementează materia securității naționale. De principiu, elaborarea nu înseamnă ca însăși Comisia specială să inițieze proiectul/proponerea legislativă, pentru că aceasta nu are drept de inițiativă legislativă [a se vedea art. 74 din Constituție și Decizia nr. 474 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 3 august 2016, paragraful 36, sau Decizia nr. 828 din 13 decembrie 2017, paragraful 50]. Prin urmare, Comisia specială comună fie întocmește un raport asupra unui proiect/unei propuneri legislative preexistent/e, iar deputații și senatorii membri ai Comisiei depun amendamente care sunt admise/respinse, după caz, fie concepe o propunere legislativă care poate face obiectul unei inițiative legislative ulterioare. Așadar, rolul de inițiator al propunerilor legislative în domeniul securității naționale nu este unul de sine-stătător, ci este subsumat noțiunii de elaborare a unor propuneri legislative care are o sferă largă de cuprindere, modalitatea concretă de lucru a Comisiei speciale comune urmând a fi stabilită de membrii acesteia.

37. Analizând prevederile art. 74 alin. (1) din Constituție, rezultă că titularii dreptului de inițiativă legislativă sunt Guvernul, deputații, senatorii și, cu îndeplinirea unor condiții speciale, un număr de cel puțin 100.000 de cetățeni cu drept de vot. Normele constituționale fiind de strictă interpretare, este evident că acest drept nu poate fi exercitat de nicio altă persoană/entitate. În aplicarea normei constituționale, dispozițiile art. 8 alin. (4) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului prevăd că „*Propunerile legislative elaborate de comisiile speciale se depun la cele două birouri permanente, sub semnătura majorității sau a tuturor membrilor comisiei. Cele două birouri permanente solicită, în cel mult 5 zile, avizul Consiliului Legislativ. Propunerile legislative elaborate de către o comisie specială nu mai sunt supuse analizei altor comisii*”. Chiar dacă comisia este alcătuită din deputați și senatori — parlamentari care, în virtutea rolului lor constituțional, au dreptul de inițiativă legislativă, nu poate fi acceptată teza potrivit căreia dreptul la inițiativă legislativă, propriu membrilor comisiei, priviți *ut singuli*, se poate extinde asupra comisiei în sine, ca organ intern de lucru al Parlamentului, deoarece aceasta din urmă are o identitate proprie, distinctă de cea a membrilor săi parlamentari și nu se regăsește printre subiectele de drept enumerate expres și limitativ la art. 74 alin. (1) din Legea fundamentală. Nici considerentul potrivit căruia lucrările unei comisii parlamentare au caracter pregătit, fără a impune, deci, un vot sau o voință politică definitivă în fața Parlamentului, nu poate constitui un argument valid care să extindă, în afara cadrului constituțional, sfera subiectelor de drept la inițiativă legislativă.

38. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile art. 1 lit. e) din Hotărârea Parlamentului României nr. 19 din 18 aprilie 2018 sunt neconstituționale prin raportare la norma constituțională cuprinsă în art. 74 alin. (1).

39. În fine, în ceea ce privește neconstituționalitatea prevederilor **art. 3 din Hotărârea Parlamentului României nr. 19 din 18 aprilie 2018, raportată la dispozițiile art. 68 și art. 31 din Constituție**, Curtea reține că alin. (1) al articolului criticat prevede regula potrivit căreia ședințele comisiei sunt publice, iar alin. (2) al normei prevede competența plenului comisiei de a stabili condițiile în care reprezentanții mass-media au acces la lucrările comisiei.

40. Această dispoziție normativă se regăsește într-o redactare similară și în Regulamentul Senatului [art. 62 alin. (3): „Biroul comisiei hotărăște condițiile și limitele participării la ședințele comisiei a unor persoane interesate, care au înaintat acesteia o cerere scrisă și motivată, sau a personalului de specialitate al Senatului”, respectiv art. 64 alin. (1): „La ședințele comisiilor pot asista reprezentanții presei” și alin. (2): „Comisia, cu majoritate de voturi, decide, în funcție de ordinea de zi, asupra caracterului dezbaterilor”], în Regulamentul Camerei Deputaților [art. 54: „Ședințele comisiilor Camerei Deputaților sunt publice, cu excepția cazurilor în care plenul acestora prevede altfel. Lucrările comisiilor Camerei Deputaților pot fi transmise pe rețeaua internă de televiziune a Camerei Deputaților și la posturile de radio și televiziune”], precum și în Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului [art. 23 alin. (1): „Ședințele comune ale comisiilor sunt publice, cu excepția cazurilor în care plenul acestora decide altfel. Lucrările pot fi transmise sau difuzate de instituțiile mass-media, dacă acest lucru este aprobat de majoritatea parlamentarilor prezenți”].

41. Analizând dispozițiile criticate, Curtea observă că norma cuprinsă în hotărârea Parlamentului nu are ca scop îngrădirea accesului reprezentanților mass-media la lucrările comisiei, ci, în acord cu prevederile regulamentelor celor două Camere, prevăd posibilitatea plenului comisiei de a stabili condițiile în care reprezentanții presei au acces la aceste lucrări. De altfel, chiar art. 5 al hotărârii dispune că „Detaliile privind organizarea și funcționarea Comisiei vor fi cuprinse într-un regulament propriu,

înaintat spre aprobare Birourilor permanente reunite ale celor două Camere ale Parlamentului, în termen de 5 zile de la constituirea Comisiei”. Acest regulament va cuprinde condițiile și limitele participării la ședințele comisiei a persoanelor interesate, inclusiv a celor care reprezintă instituții de presă, în acord cu dreptul de acces la informații de interes public, garantat de art. 31 alin. (1) din Constituție. Având în vedere că măsurile legislative aflate în procedură de legiferare privesc un domeniu de maximă importanță, respectiv cel al securității naționale, aflat în strânsă conexiune cu cel al protecției informațiilor clasificate, și ținând cont de dispozițiile art. 31 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „Dreptul la informație nu trebuie să prejudicieze măsurile de protecție a tinerilor sau securitatea națională”, plenul comisiei, conform regulamentului propriu aprobat în condițiile anterior enunțate, poate hotărî limitarea accesului reprezentanților mass-mediei la acele lucrări ale comisiei în care se dezbate aspecte/elemente privind securitatea națională, care necesită o protecție specială din perspectiva diseminării lor în spațiul public.

42. Prin urmare, Curtea apreciază că susținerea autorilor sesizării, potrivit căreia posibilitatea îngrădirii, în anumite condiții, a accesului reprezentanților mass-mediei la lucrările unui organ de lucru al Parlamentului echivalează cu negarea dreptului persoanei la informație, nu este fundamentată constituțional, critica cu un atare obiect urmând a fi respinsă ca neîntemeiată.

43. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 68 din Constituție, având în vedere că acestea reglementează caracterul public al ședințelor celor două Camere, în plenul lor, separat sau reunit, iar comisia instituită prin Hotărârea Parlamentului României nr. 19/2018 este un organ de lucru al Parlamentului, formată dintr-un număr limitat de membri, considerăm că norma constituțională nu este incidentă în controlul de constituționalitate având ca obiect reglementări aplicabile modului în care își desfășoară activitatea o comisie parlamentară.

44. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. l) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.c), al art. 27 alin. (1) și al art. 28 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite sesizarea de neconstituționalitate formulată de Grupul parlamentar al Partidului Național Liberal și constată că dispozițiile art. 1 lit. e) teza întâi din Hotărârea Parlamentului României nr. 19 din 18 aprilie 2018 pentru constituirea Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului privind analiza și actualizarea cadrului normativ cu incidență în domeniul securității naționale sunt neconstituționale.

2. Respinge, ca neîntemeiată, sesizarea de neconstituționalitate și constată că celelalte dispoziții ale Hotărârii Parlamentului României nr. 19 din 18 aprilie 2018 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 iunie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 389

din 6 iunie 2018

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2017 privind modificarea și completarea Legii nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2017 privind modificarea și completarea Legii nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, obiecție formulată de un număr de 62 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, în temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție și art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

2. Cu Adresa nr. 2/4.307 din 3 mai 2018, Secretarul general al Camerei Deputaților a trimis Curții Constituționale sesizarea formulată, care a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.291 din 3 mai 2018 și constituie obiectul Dosarului nr. 642A/2018.

3. În motivarea sesizării de neconstituționalitate autorii formulează critici de neconstituționalitate intrinsecă referitoare la dispozițiile articolului unic pct. 1, 2 și 3 din Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2017 privind modificarea și completarea Legii nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, precum și cu privire la lege, în ansamblul său.

4. Analizând legile speciale care reglementează sectorial cele șapte profesii menționate în Directiva 2005/36/CE, autorii obiecției observă că acestea prevăd că, pentru a exercita profesia, profesionistul trebuie să fie membru al organismului profesional respectiv. În vederea transpunerii Directivei 2013/55/CE, Guvernul și Parlamentul României au modificat și completat legile speciale pentru profesiile reglementate, fără să modifice sau să elimine însă prevederea prin care, pentru a-și exercita profesia, profesioniștii trebuie să facă parte din organismul profesional în cauză, singura excepție fiind legea care reglementează profesia de medic veterinar. Parlamentul României a propus înlocuirea prevederilor art. 16 alin. (2) din Legea nr. 160/1998, cu textul care prevede obligativitatea suspendării calității de membru al Colegiului Medicilor Veterinari, în cazul medicilor veterinari care sunt funcționari publici. Prin

această modificare legislativă, practic profesia de medic veterinar este dereglementată, iar consecințele vor fi extrem de grave în ceea ce privește exercitarea profesiei, dar mai ales în ceea ce privește libertatea de mișcare și de stabilire a medicilor veterinari în țările membre ale Uniunii Europene. Dacă medicul veterinar funcționar public este suspendat din Colegiul Medicilor Veterinari, pe durata suspendării calității de membru este suspendat și dreptul de liberă practică medicală veterinară, precum și dreptul de a utiliza parafa. Or, restrângerea unor drepturi și libertăți, printre care dreptul la asociere și dreptul la muncă, prevăzute de art. 9, art. 40 alin. (1) și art. 41 din Constituție, este posibilă doar în condițiile stipulate de art. 53 din Constituție, iar speța de față nu se încadrează în niciuna dintre condițiile stipulate de norma constituțională. De asemenea, sunt încălcate și dispozițiile art. 148 alin. (2) din Constituție, prin aceea că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2017 nu respectă legislația europeană din domeniu, iar textul nu este pus în acord cu Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 1 martie 2018, pronunțată în Cauza 297/16.

5. În ceea ce privește eliminarea competenței exclusive a medicului veterinar referitoare la comercializarea cu amănuntul și utilizarea produselor medicinale veterinare, autorii sesizării susțin că, prin modificarea art. 4 lit. i) din Legea nr. 160/1998, se încalcă prevederile art. 15 din Directiva 2006/123/CE, coroborată cu Directiva 2005/36/CE, întrucât aceste activități sunt rezervate profesiei de medic veterinar. Totodată, nu sunt respectate nici prevederile art. 168 alin. (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Eliminarea din textul legii a dreptului exclusiv al medicului veterinar de a comercializa cu amănuntul și de a utiliza medicamentele veterinare, dă posibilitatea oricărei persoane care nu este calificată în domeniul medical veterinar să efectueze astfel de activități, punând în pericol sănătatea publică. În acest context, trebuie subliniat că eliminarea calității de asociat majoritar a unui medic veterinar, din acționariatul farmaciilor și punctelor farmaceutice veterinare, va da posibilitatea oricărei persoane, indiferent de pregătire, să înființeze astfel de unități, iar obiectivul principal va fi efectiv comerțul. Prin urmare, numărul farmaciilor și al punctelor farmaceutice veterinare va crește exponențial, lucru care va face imposibil controlul circulației medicamentului veterinar în România. Tot astfel, va crește posibilitatea comercializării produselor medicinale fără prescripție medicală veterinară, crescând și riscurile pentru sănătatea publică și mediul înconjurător.

6. Noua reglementare „dă posibilitatea ca personalul cu studii medii (tehnician/asistent veterinar) să utilizeze și să administreze produsele medicinale din categoria stupefiante și psihotrope, în condițiile în care, conform Legii nr. 339/2005 și normelor de aplicare ale acesteia, doar medicul veterinar are dreptul de a prescrie, utiliza și administra astfel de produse. Ținerea la zi a registrului de evidență al substanțelor stupefiante și psihotrope este sub responsabilitatea și semnătura medicului veterinar. Medicul veterinar consemnează în registrul zilnic substanța utilizată, cantitatea etc. Astfel, se încalcă Directiva 36/2005, deoarece singura profesie, care are competențe dobândite prin curricula obligatorie să utilizeze produsele medicinale veterinare la animale, este cea de medic veterinar. Activitatea medicilor veterinar este una rezervată prin Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale și Directiva 2006/123/CE privind serviciile în cadrul pieței interne”.

7. În concluzie, autorii obiecției de neconstituționalitate solicită admiterea criticilor și constatarea neconstituționalității Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2017 privind modificarea și completarea Legii nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, în ansamblul ei, cât și a prevederilor articolului unic pct. 1, 2 și 3 din lege, în special.

8. În conformitate cu dispozițiile art. 16 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a comunica punctul lor de vedere.

9. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis, cu Adresa nr. 2/5.069/23 mai 2018, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.986 din 23 mai 2018, punctul său de vedere cu privire la sesizarea ce face obiectul Dosarului Curții nr. 642A/2018.

10. Cu privire la obiecțiile de neconstituționalitate, Președintele Camerei Deputaților susține că acestea „se fundamentează pe eronate interpretări ale unor prevederi constituționale, motivele expuse de autorii sesizării fiind, fără putință de tăgadă în dezacord cu jurisprudența Curții Constituționale”. Arată că, „după ce fac un întreg istoric al cursului urmat de actul normativ și al evoluției legislației în materia medicinei veterinare, uitând însă să amintească și de ultima decizie a Curții Constituționale cu privire la același proiect de lege, respectiv Decizia nr. 51 din 1 februarie 2018 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2017 privind modificarea și completarea Legii nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, autorii sesizării caută să găsească noi motive de neconstituționalitate pe care, se pare, nu le-au observat la data primei sesizări”.

11. În ceea ce privește critica referitoare la suspendarea calității de membru al Colegiului Medicilor Veterinari, pe perioada exercitării unei funcții publice, Președintele Camerei Deputaților arată că „modificarea este foarte clar motivată de necesitatea asigurării corelării prevederilor Legii nr. 160/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu cele aplicabile în materia funcției publice, având în vedere că, pentru medicii veterinar care ocupă sau vor ocupa funcții publice, sunt aplicabile, pe perioada ocupării funcției publice, dispozițiile Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și dispozițiile altor acte normative subsecvente.

12. Astfel cum a fost subliniat de Agenția Națională a Funcționarilor Publici, prin Adresa nr. 5.276/10.02.2016, înregistrată la Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor cu nr. 4.899/15.02.2016, având în vedere atribuțiile Colegiului Medicilor Veterinari, acesta nu poate fi încadrat în accepțiunea organizațiilor profesionale sau a altor organizații având ca scop protejarea intereselor profesionale menționate de prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Aceste prevederi se referă la organizații cu caracter sindical, care reprezintă și promovează interesele funcționarilor publici în raport cu instituția angajatoare, Colegiul Medicilor Veterinari reprezentând un organism de evidență și gestiune a medicilor veterinar care exercită o profesie liberală. Pe cale de consecință, în situația în care un medic veterinar înscris în Colegiul Medicilor Veterinari este numit într-o funcție publică, acestuia este firesc să i se suspende calitatea de membru din Colegiul Medicilor Veterinari cu toate drepturile și obligațiile ce decurg de aici. [...] Suspendarea calității de membru al Colegiului Medicilor Veterinari, deci a exercitării profesiei de medic veterinar, are scopul de a preîntâmpina starea de incompatibilitate cu funcția publică dobândită și constituie o măsură care întregește statutul juridic al medicului veterinar, statut care a constituit obiectul modificărilor operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2017”.

13. În ceea ce privește afirmația autorilor sesizării referitoare la încălcarea art. 34 alin. (1) și (2) și a art. 35 din Constituție, întrucât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2017 nu garantează dreptul la ocrotirea sănătății, nu asigură sănătatea publică a cetățenilor și nu asigură dreptul la un mediu înconjurător sănătos, Președintele Camerei Deputaților susține că scopul urmărit prin promovarea ordonanței este tocmai protejarea acestor drepturi. „Prin aceasta se asigură atât controlul asupra produselor medicinale veterinare, produselor biologice, stupefiante, psihotrope și injectabile și se elimină interpretările abuzive privind crearea unor drepturi exclusive în favoarea medicului veterinar de liberă practică, în înființarea și deținerea unităților farmaceutice veterinare, în eliberarea și utilizarea produselor mai sus menționate. De altfel, dacă ar fi ținut cont de paragrafele 63—72 din Decizia nr. 51 din 1 februarie 2018 a Curții Constituționale, autorii s-ar fi putut abține în a contesta autoritatea unui lucru deja judecat”.

14. Având în vedere considerentele expuse, Președintele Camerei Deputaților consideră obiecția de neconstituționalitate ca neîntemeiată și propune respingerea acesteia ca atare.

15. **Președintele Senatului și Guvernul** nu au comunicat punctul lor de vedere cu privire la obiecția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al Președintelui Camerei Deputaților, raportul judecătorului-raportor, dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, precum și prevederile Constituției, reține următoarele:

16. Actul de sesizare în Dosarul Curții Constituționale nr. 642A/2018 are ca obiect al criticilor de neconstituționalitate dispozițiile art. unic pct. 1, 2 și 3 din Legea pentru aprobarea

Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2017 privind modificarea și completarea Legii nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, precum și legea, în ansamblul său.

17. Autorii sesizării susțin că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 9, art. 34 alin. (1) și (2), art. 35, art. 40 alin. (1), art. 41 alin. (1) și ale art. 53.

18. În vederea soluționării prezentei sesizări, Curtea procedează, mai întâi, la verificarea admisibilității acesteia. Analiza îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a sesizării trebuie realizată prin raportare la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „*Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, la sesizarea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a Guvernului, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Avocatului Poporului, a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori.*” Astfel, se constată că actul supus controlului de constituționalitate este o lege adoptată de Parlamentul României, sesizarea fiind formulată de un număr de 55 de deputați aparținând grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, subiect de drept care întrunește, potrivit dispozițiilor legale, calitatea de titular al sesizării Curții Constituționale cu obiecția de neconstituționalitate.

19. Analiza îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a sesizării trebuie realizată și prin raportare la art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „*În vederea exercitării dreptului de sesizare a Curții Constituționale, cu 5 zile înainte de a fi trimisă spre promulgare, legea se comunică Guvernului, Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și Avocatului Poporului și se depune la secretarul general al Camerei Deputaților și la cel al Senatului. În cazul în care legea a fost adoptată cu procedură de urgență, termenul este de două zile.*”

20. Cu privire la legea supusă controlului de constituționalitate, Curtea reține că proiectul de lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2017, a fost depus la Senatul României, în calitate de primă Cameră sesizată, la data de 10 octombrie 2017, ulterior primirii Avizului Consiliului Legislativ (adoptat la data de 25 septembrie 2017), prin care această autoritate a avizat favorabil inițiativa, cu unele observații și propuneri punctuale. Biroul Permanent al Senatului a aprobat dezbaterea inițiativei legislative în procedură de urgență.

21. La data de 7 noiembrie 2017, proiectul de lege a fost aprobat, cu modificări și completări, de Senat, și înaintat, ulterior, spre Camera decizională. La data de 13 decembrie 2017, Camera Deputaților, în temeiul art. 75 și art. 76 alin. (2) din Constituție, a adoptat, cu modificări și completări, legea și a trimis-o spre promulgare Președintelui României în data de 20 decembrie 2017.

22. **Prin urmare, întrucât legea a fost adoptată în procedură de urgență, în speță, este aplicabil art. 15 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 47/1992 referitor la termenul de 2 zile.** Legea a fost depusă la Secretarul general al Camerei Deputaților și la cel al Senatului la data de **18 decembrie 2017** și trimisă spre promulgare la data de 20 decembrie 2017. La data de 20 decembrie 2017, un număr de 55 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal a formulat o obiecție de neconstituționalitate, care a constituit

obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.942A/2017. Obiecția de neconstituționalitate a fost soluționată prin Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 1 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 157 din 20 februarie 2018. Prin decizia pronunțată de Curte au fost respinse criticile și s-a constatat constituționalitatea dispozițiilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2017 privind modificarea și completarea Legii nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar. În temeiul art. 77 alin. (3) din Constituție, prin Adresa nr. 1.192 din 15 februarie 2018, Curtea Constituțională a transmis Președintelui României decizia menționată, de la data primirii acesteia începând să curgă termenul de promulgare de 10 zile. În interiorul acestui termen, la data de 20 februarie 2018, Președintele României a formulat, în temeiul art. 77 alin. (2) din Constituție, cerere de reexaminare a legii pe care a trimis-o Parlamentului.

23. La data de 20 martie 2018, plenul Senatului a respins cererea de reexaminare, a adoptat Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2017, pe care a înaintat-o Camerei Deputaților, în calitate de Cameră decizională. La data de 25 aprilie 2018, Camera Deputaților a respins cererea de reexaminare și a adoptat legea într-o formă identică față de cea adoptată în procedura inițială.

24. Ulterior, în data de **2 mai 2018**, legea a fost depusă la secretarii generali ai celor două Camere, în vederea exercitării dreptului de sesizare asupra constituționalității actului normativ, iar în data de 4 mai 2018, legea a fost trimisă spre promulgare Președintelui României. În data de 7 mai 2018, un număr de 62 de deputați, aparținând grupului parlamentar al Partidului Național Liberal a formulat o nouă sesizare de neconstituționalitate, care constituie obiectul prezentei cauze. Prin urmare, varianta redacțională a legii supusă controlului de constituționalitate, prin prezenta cerere, este identică cu forma supusă controlului de constituționalitate în urma căruia a fost pronunțată Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 1 februarie 2018.

25. **În acest context factual, Curtea va analiza problema admisibilității prezentei sesizări.** Astfel, pornind de la jurisprudența sa constantă, potrivit căreia termenele instituite de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 au un caracter de protecție pentru titularii dreptului de sesizare a instanței constituționale, neexistând nicio sancțiune dacă aceștia sesizează instanța constituțională după expirarea acestora, cu condiția ca legea să nu fi fost promulgată în prealabil de Președintele României, în termenele constituționale de 20 de zile, respectiv 10 zile, după caz, Curtea apreciază că, în ipoteza întreruperii termenului de promulgare, admisibilitatea sesizării nu poate fi raportată decât la termenele stabilite de lege și de Constituție, iar nu la lipsa decretului de promulgare. Cu alte cuvinte, după expirarea termenului de 5 zile sau 2 zile, după caz, și a termenului de 20 de zile sau de 10 zile, după caz, în care legea ar fi fost promulgată în lipsa cauzei de întrerupere a procedurii de promulgare (sesizarea anterioară a instanței constituționale), titularii dreptului de a sesiza instanța constituțională pierd acest drept, cu consecința că obiecțiile de neconstituționalitate formulate peste aceste termene vor fi respinse ca inadmisibile. Un nou drept de a sesiza Curtea se naște după reexaminarea

legii în Parlament, în cazul în care în urma efectuării controlului s-a constatat neconstituționalitatea legii criticate. Într-o atare ipoteză devin incidente dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, coroborate, de această dată, cu dispozițiile art. 77 alin. (3) din Constituție, care prevăd termenul de promulgare de 10 zile, aplicabil în ipoteza legii adoptate de Parlament, după reexaminare.

26. Potrivit jurisprudenței recente și constante a Curții (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 13 martie 2018, Decizia nr. 299 din 3 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 408 din 14 mai 2018, sau Decizia nr. 334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018), „o interpretare contrară, bazată pe ideea că nu există un termen-limită pentru sesizarea instanței de contencios constituțional, ar conduce la concluzia că formularea unei sesizări de neconstituționalitate, ce determină întreruperea termenului de promulgare, creează o situație în care, subiectele de drept prevăzute de art. 146 lit. a) din Constituție pot sesiza *sine die* instanța constituțională, lipsind de efecte juridice dispozițiile legale și constituționale referitoare la termenele de exercitare a drepturilor procesuale în fața acesteia. S-ar putea ajunge la situația în care titularii dreptului de sesizare ar formula alternativ și succesiv, pe motive identice sau diferite, un număr nelimitat de obiecții de neconstituționalitate cu privire la o anumită lege, împrejurare care ar prelungi nepermis procedura legislativă, blocând indirect finalizarea acestei proceduri și, deci, intrarea în vigoare a actului adoptat de Parlament. Or, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, instituirea prin lege a unor termene nu are ca scop decât disciplinarea raporturilor juridice născute între părți și preîntâmpinarea unei conduite abuzive, șicanatorii, a titularilor dreptului pentru care se instituie obligația respectării acestor termene. Prin urmare, odată reglementate termenele procedurale și substanțiale care vizează raporturile constituționale dintre autoritățile publice, termene care au ca finalitate stabilirea unei rigori în derularea procedurii legislative, respectarea acestora se impune cu forță egală tuturor subiectelor de drept aflate în ipoteza art. 146 lit. a) din Constituție, care sunt obligate deopotrivă să se încadreze în prescripția legală dacă apreciază că sunt temeuri pentru sesizarea Curții Constituționale”.

27. Mai mult, Curtea a constatat că, „pentru a avea caracter legitim, exercitarea drepturilor legale și constituționale trebuie să se realizeze, în acord cu prevederile art. 57 din Constituție, cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți. Cu alte cuvinte, numai exercitarea dreptului cu bună-credință, în interiorul termenelor instituite de legiuitorul constituant sau ordinar, are caracter legitim și se bucură de protecția oferită de lege și Constituție”.

28. În concluzie, prin **Decizia nr. 67 din 21 februarie 2018, paragraful 70**, Curtea a statuat că o sesizare a Curții Constituționale: (i) va fi întotdeauna admisibilă dacă se realizează în interiorul termenelor legale de 5 zile, respectiv 2 zile, prevăzute de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, (ii) va fi admisibilă după depășirea termenului legal prevăzut de Legea nr. 47/1992, în interiorul termenelor de promulgare de 20 de zile, respectiv 10 zile, prevăzute de art. 77 alin. (1) și alin. (3) din

Constituție, însă condiționat de nepromulgarea legii, (iii) va fi admisibilă în ipoteza întreruperii termenului de promulgare, ca urmare a formulării în prealabil a unei alte sesizări de neconstituționalitate, doar dacă s-a realizat în interiorul termenului de promulgare de 20 de zile, respectiv de 10 zile, pe care titularul sesizării l-ar fi avut la dispoziție ipotetic, dacă nu ar fi intervenit cazul de întrerupere a procedurii promulgării. Dimpotrivă, dacă nu sunt întrunite condițiile cu privire la termenele stabilite de lege și de Constituție, sesizarea Curții va fi respinsă ca inadmisibilă.

29. În cauza dedusă judecării, Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2017 a fost supusă controlului de constituționalitate, în termenele legale și constituționale menționate mai sus, soluționat printr-o decizie de respingere a criticilor de neconstituționalitate. Potrivit procedurii constituționale, această lege a fost trimisă la promulgare Președintelui României, care a declanșat procedura de reexaminare a legii, în temeiul art. 77 alin. (2) din Constituție. După parcurgerea acestei proceduri, Parlamentul a respins cererea de reexaminare și a adoptat legea, cu un conținut identic.

30. Având în vedere considerentele deciziei anterioare, Curtea constată că formularea obiecției de neconstituționalitate, în prezenta cauză, se încadrează în ipoteza a doua din paragraful 70 al Deciziei nr. 67 din 21 februarie 2018, referitoare la termenul de 10 zile de promulgare, conform art. 77 alin. (3) din Constituție.

31. Analizând procedura parcursă de lege până în acest moment, sub aspectul termenelor de exercitare a dreptului de sesizare a Curții Constituționale, reținem că acestea au început să curgă începând cu data la care legea a fost depusă la secretarii generali ai Camerelor Parlamentului, în vederea exercitării acestui drept (18 decembrie 2017 — forma inițială a legii, respectiv 2 mai 2018 — aceeași formă adoptată în urma reexaminării) și s-au împlinit la data la care ar fi expirat termenul de promulgare de 20 de zile sau de 10 zile, după caz, prevăzut de art. 77 alin. (1), respectiv de art. 77 alin. (3) din Constituție, care a fost întrerupt ca urmare a formulării în prealabil a sesizării de neconstituționalitate, respectiv a cererii de reexaminare. Cu alte cuvinte, **termenul de exercitare a dreptului de sesizare a Curții Constituționale începe întotdeauna să curgă imediat după finalizarea procedurii de adoptare a legii în Parlament și este același pentru toate subiectele de drept care, potrivit Constituției, au îndrituirea de a investi Curtea cu efectuarea controlului de constituționalitate.**

32. Având în vedere că, în cauza de față, sesizarea a fost înregistrată pe rolul Curții Constituționale în data de 7 mai 2018, deci în interiorul termenului de 10 de zile, care a început să curgă din 2 mai 2018, dată la care legea a fost depusă la secretarii generali ai Camerelor Parlamentului în vederea exercitării acestui drept, s-ar putea trage concluzia că prezenta sesizare întrunește condițiile prevăzute de lege și Constituție, privind termenele instituite de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, coroborat cu art. 77 alin. (3) din Constituție. Însă, ținând seama că *legea adoptată în urma reexaminării solicitate de Președintele României are un conținut identic cu legea adoptată inițial de Parlament*, constatăm că **obiecția de neconstituționalitate nu îndeplinește o condiție de**

admisibilitate, și anume aceea că, din perspectiva unor critici de neconstituționalitate intrinsecă, **numai o lege care a suportat modificări în urma parcurgerii procedurii parlamentare, ca urmare a admiterii totale sau parțiale a cererii de reexaminare, poate face obiectul unui nou control de constituționalitate și numai în limitele modificărilor ce au fost aduse legii în procesul de reexaminare.** Aceeași concluzie a fost consacrată și prin Decizia nr. 250 din 19 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 378 din 3 mai 2018, deciziile nr. 251 și nr. 252 din 19 aprilie 2018, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 4 mai 2018, respectiv nr. 399 din 9 mai 2018, Decizia nr. 299 din 3 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 408 din 14 mai 2018, sau Decizia nr. 334 din 10 mai 2018*), încă nepublicată. În cuprinsul acestora, Curtea a statuat că, prin formularea unei sesizări privind neconstituționalitatea unei legi adoptate de Parlament în procedura reexaminării, nu pot fi exprimate critici de neconstituționalitate noi cu privire la texte care nu au fost avute în vedere în procesul reexaminării. Astfel, în mod explicit, în **Decizia nr. 334 din 10 mai 2018**, paragraful 32, Curtea a statuat că, „indiferent că o cerere de reexaminare a fost admisă/admisă în parte/respinsă, pot forma obiectul controlului a priori de constituționalitate numai dispozițiile legale supuse unor intervenții legislative în procedura de reexaminare, precum și procedura de adoptare a legii în urma cererii de reexaminare, cu titlu exemplificativ, reținându-se cvorumul de ședință, majoritatea de vot sau ordinea de sesizare a Camerelor Parlamentului. În măsura în care titularii dreptului de sesizare a Curții Constituționale prevăzuți la art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție formulează o obiecție de neconstituționalitate fără a contesta **diferența specifică dintre varianta redacțională a legii reexaminată și cea inițială a legii**, Curtea urmează să constate inadmisibilitatea acesteia”.

33. Curtea constată că cererea de reexaminare a fost respinsă de Parlament, astfel că obiecția de neconstituționalitate, formulată în interiorul termenului de 10 zile, prevăzut de art. 77 alin. (3) din Constituție, nu mai poate viza critici de neconstituționalitate intrinsecă, ci doar critici de neconstituționalitate extrinsecă cu privire la procedura de adoptare a legii. Or, **analizând criticile formulate în cauza de față, reținem că acestea vizează exclusiv pretinsa neconstituționalitate intrinsecă a legii:** atât aspecte cu privire la care Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 51 din 1 februarie 2018, în sensul constatării conformității lor cu Legea fundamentală, critici pe care autorii obiecției le reiterează, cât și aspecte a căror constituționalitate nu a fost contestată prin intermediul obiecției de neconstituționalitate formulate în termenele prevăzute de lege și Constituție, și pe care autorii sesizării înțeleg să le supună controlului Curții în prezenta cauză. Prin urmare, întrucât **toate criticile formulate în prezenta cauză vizează conținutul normativ al unor dispoziții ale legii în forma adoptată inițial de Parlament și menținută în urma parcurgerii procedurii de reexaminare, pentru care termenul de exercitare a dreptului de sesizare a Curții Constituționale a început să curgă din data de 18 decembrie 2017, fiind epuizat la data prezentei sesizări**, Curtea constată că instanța constituțională nu este îndrituită să efectueze un astfel de control, fiind depășit stadiul procedural în care ar fi putut fi formulate critici de neconstituționalitate.

34. În considerarea argumentelor expuse, care vizează atât regularitatea sesizării sale, cât și sfera sa de competență, Curtea urmează a constata că nu a fost legal sesizată, drept pentru care va respinge ca inadmisibilă obiecția de neconstituționalitate.

35. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi**),

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, obiecția de neconstituționalitate privind neconstituționalitatea dispozițiilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2017 privind modificarea și completarea Legii nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, obiecție formulată de un număr de 62 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 iunie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

*) Decizia Curții Constituționale nr. 334 din 10 mai 2018 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018.

**) A se vedea opinia separată formulată cu privire la Decizia nr. 334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului sănătății nr. 447/2015 privind aprobarea modului de administrare, finanțare și implementare a acțiunilor prioritare pentru monitorizarea, tratamentul și îngrijirea pacienților critici din secțiile ATI adulți/copii și terapie nou-născuți

Văzând Referatul de aprobare nr. SP 7.074 din 22.06.2018 al Serviciului medicină de urgență din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile art. 100 alin. (5) și (6) și art. 368 lit. e) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății nr. 447/2015 privind aprobarea modului de administrare, finanțare și implementare a acțiunilor prioritare pentru monitorizarea, tratamentul și îngrijirea pacienților critici din secțiile ATI adulți/copii și terapie nou-născuți, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 245 și 245 bis din 9 aprilie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) AP-ATI sunt elaborate, derulate și finanțate de către Ministerul Sănătății și se implementează prin unități sanitare aflate sub coordonarea Ministerului Sănătății, care au în structură secții/compartimente ATI adulți/copii și terapie intensivă nou-născuți și care asigură tratament definitiv în specialitățile de profil.”

2. La articolul 15, după litera h) se introduce o nouă literă, litera i), cu următorul cuprins:

„i) întocmește lista de inventariere a materiilor prime și materialelor, având astfel o gestiune permanentă a stocurilor necesare pentru buna funcționare a programului AP-ATI pe o perioadă de cel puțin 30 de zile”.

3. La articolul 20 punctul 1), după litera p) se introduce o nouă literă, litera q), cu următorul cuprins:

„q) vaccin antivirus sincițial respirator”.

4. La articolul 21, literele i) și m) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„i) insuficiență respiratorie acută ce necesită ventilație mecanică invazivă, noninvazivă sau administrare de oxid nitric la pacientul adult, pediatric și neonatal;

m) prematuri cu nevoi critice (vârstă gestațională sub 32 săptămâni și greutate la naștere sub 1.500 g);”.

5. La articolul 21 litera p), după punctul (iii) se introduc două noi puncte, punctele (iv) și (v), cu următorul cuprins:

„(iv) asfixie perinatală;

(v) encefalopatia hipoxic-ischemică std. II—III”.

6. La articolul 21 litera r), după punctul (iii) se introduc două noi puncte, punctele (iv) și (v), cu următorul cuprins:

„(iv) miopatii;

(v) boli metabolice rare.”

7. La articolul 21, după litera r) se introduc două noi litere, literele s) și t), cu următorul cuprins:

„s) enterocolita ulcero-necrotică;

t) icter neonatal ce necesită exsangvinotransfuzie.”

8. La articolul 24 litera a), după punctul 105 se introduc două noi puncte, punctele 106 și 107, cu următorul cuprins:

„106. Spitalul Clinic de Ortopedie-Traumatologie și TBC Osteoarticular «Foișor»;

107. Spitalul Municipal «Dr. Aurel Tulbure» Făgăraș.”

Art. II. — Direcțiile de specialitate din Ministerul Sănătății, direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București și unitățile sanitare care derulează acțiunile prioritare pentru monitorizarea, tratamentul și îngrijirea pacienților critici din secțiile ATI vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Dan Dumitrescu,
secretar de stat

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN**pentru completarea Ordinului ministrului sănătății nr. 446/2015
privind aprobarea modului de administrare, finanțare și implementare a acțiunilor prioritare
pentru tratamentul pacienților critici cu leziuni traumatice acute**

Văzând Referatul de aprobare nr. SP 7.075 din 22.06.2018 al Serviciului medicină de urgență, din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile art. 100 alin. (5) și (6) și art. 368 lit. e) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății nr. 446/2015 privind aprobarea modului de administrare, finanțare și implementare a acțiunilor prioritare pentru tratamentul pacienților critici cu leziuni traumatice acute, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 245 și 245 bis din 9 aprilie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

1. La articolul 24 litera A, după punctul 8 se introduc patru noi puncte, punctele 9—12, cu următorul cuprins:

- „ 9. Spitalul Universitar de Urgență București
- 10. Spitalul Clinic Județean de Urgență Oradea
- 11. Spitalul Județean de Urgență «Sfântul Ioan cel Nou» Suceava
- 12. Spitalul Județean de Urgență Bacău”.

2. La articolul 24 litera C, după punctul 19 se introduc două noi puncte, punctele 20 și 21, cu următorul cuprins:

„20. Spitalul Județean de Urgență „Sfântul Ioan cel Nou» Suceava

21. Spitalul Județean de Urgență Bacău”.

Art. II. — Direcțiile de specialitate din Ministerul Sănătății, direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București și unitățile sanitare care derulează acțiunile prioritare pentru tratamentul pacienților critici cu leziuni traumatice acute din secțiile de neurochirurgie vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Dan Dumitrescu,
secretar de stat

București, 25 iunie 2018.
Nr. 811.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 093978